

67 CAÑONAZOS TALMÚDICOS: VOL. 55
(Bava Metzía 84a: Rabbi Yojanán y Resh Lakish)

אמר רבי יוחנן: אנא אישתיירי משפירי ירושלים.
האי מאן דבעי מחזי שופריה דרבי יוחנן נייתי כסא דכספא מבי סלקי
ונמלייה פרצידיא דרומנא סומקא ונהדר ליה כלילא דוורדא סומקא
לפומיה ונותביה בין שמשא לטולא ההוא זהרורי מעין שופריה דר'
יוחנן.

איני? והאמר מר: שופריה דרב כהנא מעין שופריה דרבי אבהו.
שופריה דר' אבהו מעין שופריה דיעקב אבינו. שופריה דיעקב
אבינו מעין שופריה דאדם הראשון. ואילו ר' יוחנן לא קא חשיב
ליה?!

שאני ר' יוחנן דהדרת פנים לא הויא ליה.

ר' יוחנן הוה אזיל ויתיב אשערי טבילה.
אמר: "כי סלקן בנות ישראל מטבילת מצות לפגעו בי כי היכי דלהוו
להו בני שפירי כוותי גמירי אורייתא כוותי."

אמרו ליה רבנן: "לא מסתפי מר מעינא בישא?"

אמר להו: "אנא מזרעא דיוסף קאתינא דלא שלטא ביה עינא בישא."

דכתיב (בראשית מט) 'בן פורת יוסף בן פורת עלי עין'

ואמר ר' אבהו אל תקרי עלי עין אלא עולי עין.

ר' יוסי בר חנינא אמר מהכא (בראשית מח) 'וידגו לרוב

בקרב הארץ'

מה דגים שבים מים מכסים אותם ואין העין שולטת

בהן אף זרעו של יוסף אין העין שולטת בהן.

יומא חד הוה קא סחי ר' יוחנן בירדנא חזייה ריש לקיש ושוור לירדנא אבתריה.

אמר ליה: "חילך לאורייתא"

אמר ליה: "שופרך לנשי"

אמר ליה: "אי הדרת בך יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי"
קביל עליה בעי למיהדר לאתויי מאניה ולא מצי.
הדר אקרייה ואתנייה ושווייה גברא רבא.

יומא חד הוו מפלגי בי מדרשא: הסייף והסכין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר מאימתי מקבלין טומאה?
משעת גמר מלאכתן.

ומאימתי גמר מלאכתן?

• רבי יוחנן אמר: משיצרפם בכבשן.

• ריש לקיש אמר: משיצחצחון במים.

א"ל: לסטאה בלסטיותיה ידע!

אמר ליה: ומאי אהנת ליה? התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי.

אמר ליה: אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה.

חלש דעתיה דרבי יוחנן חלש ריש לקיש.

אתאי אחתיה קא בכיא. אמרה ליה: "עשה בשביל בני"

אמר לה: (ירמיהו מט) "עזבה יתומיך אני אחיה"

"עשה בשביל אלמנותי"

אמר לה: (ירמיהו מט) "ואלמנותיך עלי תבטחו"

נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטער ר' יוחנן בתריה טובא.

אמרו רבנן: "מאן ליזיל ליתביה לדעתיה? ניזיל רבי אלעזר בן פדת דמחודדין שמעתתיה!"

אזל יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן אמר ליה: "תניא דמסייעא

לך.”

אמר: “את כבר לקישא? בר לקישא כי הוה אמינא מילתא הוה מקשי לי עשרין וארבע קושייתא ומפריקנא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא רווחא שמעתא. ואת אמרת ‘תניא דמסייע לך’ אטו לא ידענא דשפיר קאמינא!”
הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא בכי ואמר: “היכא את בר לקישא? היכא את בר לקישא?” והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה].
בעו רבנן רחמי עליה ונח נפשיה.